

Libris.RO

Respect pentru oameni și

CHRIS COLUMBUS
NED VIZZINI

Ilustrații de Greg Call

Traducere din engleză

de Iulia Micu-Simuț

ARTHUR

Brendan Walker știa că acea casă avea să fie îngrozitoare.

Primul indiciu a fost tonul superprietenos cu care agenta imobiliară Diane Dobson i s-a adresat mamei lui.

— Chiar este *cea mai grozavă* casă, doamnă Walker, se auzi Diane ciripind din difuzor. Locul perfect pentru o familie sofisticată ca a dumneavoastră. Și doar ce i-a fost redus cu mult prețul.

— Unde e casa? întrebă Brendan.

Avea doisprezece ani și stătea lângă sora lui mai mare, Cordelia, jucând *Uncharted* pe mult iubitul lui PSP. Purta tricoul lui favorit de lacrosse¹, albastru, pătat din cauza ierbii, blugi franjurați și adidași de tip gheată, decolorați.

— Scuze, cine sunteți? întrebă vocea lui Diane dinspre bordul mașinii, unde se afla un iPhone în suport.

¹ Sport dur de echipă, în care mingea este prinsă și aruncată cu ajutorul unor bețe prevăzute cu câte o plasă la unul dintre capete (n. red.).

— E fiul nostru, *Brendan*, răspunse doctorul Walker. Sunteți pe difuzor.

— Vorbesc cu toată familia Walker... Ce privilegiu! Ei, *Brendan* – și vocea sună de parcă femeia s-ar fi așteptat să fie recompensată pentru că reținuse numele –, casa se află pe *Sea Cliff Avenue*, la numărul 128, într-o zonă cu vile impunătoare, deținute de tot felul de oameni importanți din *San Francisco*.

— Cum ar fi cei de la 49 și *Giants*¹? întrebă *Brendan*.

— Cum ar fi directori de firme și bancheri, îl corectă *Diane*.

— La naiba!

— *Bren!* îl muștră doamna Walker pe băiat.

— O să vă schimbați părerea după ce-o să vedeți casa, spuse *Diane*. E încântătoare, rustică, într-o zonă împădurită – o bijuterie...

— Uau, stați așa! o întrerupse *Cordelia*. Puteți repeta?

— Cu cine am onoarea, acum? întrebă *Diane*.

„Cu cine am onoarea? Pe bune?“ gândi *Cordelia*, dar adevărul era că și ea folosea formula asta atunci când voia să pară mai sofisticată.

— E fiica noastră *Cordelia*, zise doamna Walker. Cea mare.

— Ce nume frumos!

„Nu mă lua pe mine cu «ce nume frumos»“, ar fi vrut să spună *Cordelia*, însă, fiind mai mare, stătea mai bine decât *Brendan* la capitolul diplomație. Era o fată înaltă și slăbuță, cu trăsături delicate, pe care le ascundea în spațele șuvițelor de un blond murdar.

— *Diane*, noi căutăm de o lună o nouă locuință, perioadă în care am învățat că agenții imobiliari folosesc ceea ce eu numesc „limbaj codat“.

¹ *San Francisco 49ers* și *New York Giants*, echipe de fotbal american (n. red.).

— Sunt absolut sigură că nu știi ce vrei să spui.

— Iartă-mă, dar ce înseamnă asta: „Sunt absolut sigură că nu știi“? interveni Eleanor, fetița în vârstă de opt ani.

Avea ochi ageri, un nas mic, dar bine conturat și păr lung și cârlionțat, de aceeași culoare ca al surorii sale, în care, la sfârșitul câte unei zile mai aventuroase, puteai găsi rășină și frunze. Era mai degrabă tăcută și vorbea numai când trebuia, iar acesta era lucrul pe care Brendan și Cordelia îl apreciau cel mai mult la ea.

— Cum puteți fi sigură dacă nu știți?

Cordelia dădu aprobator din cap spre sora ei și continuă:

— Adică, Diane, atunci când agenții imobiliari spun „încântătoare“ înseamnă „mică“. Când spun „rustică“ vor să zică „amplasată într-un loc cu urși“. „Zonă împădurită“ înseamnă „invadată de termite“... „Bijuterie“, nici nu mai știi... Probabil „abandonată“.

— Deal, nu mai face pe deșteapta, mormăi Brendan, cu ochii lipiți de ecran, supărat că nu venise el cu acest raționament.

Cordelia dădu ochii peste cap și continuă:

— Diane, ai de gând să ne prezinți o căsuță abandonată, invadată de termite și amplasată într-o zonă cu urși?

Din difuzor se auzi oftatul femeii.

— Ea ce vârstă are?

— Cincisprezece, răspunseră într-un glas domnul și doamna Walker.

— Vorbește de parc-ar avea treizeci și cinci.

— De ce? întrebă Cordelia. Pentru că pun întrebări pertinente?

Brendan se întinse de pe bancheta din spate și închise telefonul.

— Brendan! țipă doamna Walker.

— Încerc să vă salvez dintr-o fază penibilă, asta-i tot.

— Dar doamna Dobson se pregătea să ne povestească despre casă!

Respect pentru oamenii și cărți

— Știm deja cum o să fie. Ca toate celelalte pe care ni le permitem: nasoală.

— Mă tem că sunt de acord cu el, spuse Cordelia. Și doar știți cât e de dureros pentru mine să-i dau dreptate lui Bren.

— Îți place să faci asta, mormăi acesta, pentru că atunci știi că ai și tu dreptate.

Cordelia râse, iar asta îi smulse și băiatului un zâmbet.

— Asta a fost bună, Bren, zise Eleanor, mângâind scurt părul ciufulit al fratelui ei.

— Copii, hai să încercăm să rămânem optimiști în privința casei, spuse doctorul Walker. Sea Cliff e Sea Cliff. Adică vedere spre Golden Gate¹. Vreau să o vizitez și vreau să știu ce înseamnă preț redus. Care era adresa?

— 128, spuse Brendan fără să-și ridice privirea.

Avea strania capacitate de a reține tot felul de lucruri, antrenată prin memorarea meciurilor și a trucurilor în materie de jocuri electronice. Părinții lui glumeau că o să ajungă avocat din acest motiv (și pentru că era atât de priceput să contraargumenteze), dar Brendan nu-și dorea să ajungă avocat. El voia să ajungă la 49ers sau la Giants.

¹ Celebru pod peste strâmtoarea cu același nume (n. red.).

Sea Cliff era un cartier de vile construite pe dealuri, cele mai multe dintre ele fiind dispuse de-a lungul acelei străzi înSORITE, cu șirul ei de copaci tineri ale căror coroane erau tunse ca să devină sfere perfecte. Însă casa la care membrii familiei Walker se uitau era mai în spate, cocoțată pe marginea falezei care dăduse numele cartierului, atât de retrasă, încât Brendan se întrebă dacă nu cumva era pe jumătate susținută de piloni. O peluză întinsă, ca de smarald, o separa de stradă: trei pini mari umbreau iarba. Casa avea decorațiuni aurii și de culoarea bronzului accentuând bleumarinul fațadei din lemn și al părților laterale. O cărare, pe care pietrișul era impecabil nivelat, șerpua printre copaci până la ușa din față.

— Am trecut cu bicicleta pe-aici de mii de ori, dar n-am văzut niciodată locul ăsta, spuse Cordelia.

— Asta pentru că niciodată nu-ți scoți nasul din cărțile tale tâmpite, zise Brendan.

— Și cum îți imaginezi că aș putea citi în timp ce merg pe bicicletă, deșteptule?

— *Cărți audio?*

— Serie numărul pe telefonul meu, poți? făcu doctorul Walker fluturând mobilul prin fața lui Brendan în timp ce conducea.

— Sunt în mijlocul jocului, tati.

— Și?

— Și nu pot să-l pun pur și simplu *pe pauză*.

— Nu există *buton de pauză*? întrebă Cordelia.

— Nu vorbea nimeni cu tine, Deal, zise Brendan. Nu pot avea și eu un singur moment de singurătate?

— Practic, tu ești singur, spuse Cordelia. Ești mereu îngropat în jocurile tale prosteste, te sustragi de la cinele în familie din cauza antrenamentelor de lacrosse, refuzi să mergi în excursii... De parcă nici n-ai vrea să faci parte din familia asta.

— Tu *chiar* ești un geniu, făcu Brendan. Mi-ai descoperit secretul.

Eleanor se năpusti, înșfăcă telefonul și completă adresa, dar o făcu invers, scriind numărul în locul străzii. Cordelia fu cât pe ce să-i trântescă lui Brendan o replică urâtă, dar își aduse aminte că traversa acea perioadă „dificilă“ a băieților, când trebuie să spui lucruri nemaipomenit de sarcastice ca să nu mai pari așa de pământău.

Însă adevărata problemă era casa. Până și Eleanor avea acum dubii. Sigur era suficient de veche cât să fi murit oameni în ea. Era pe cale să se prăbușească, avea obloane strâmbe și un strat de mizerie de trei centimetri. Plus un copac în față ce crescuse sălbatic și niște vecini băgăcioși care se vor uita la membrii familiei Walker și vor șușoti: „Uite-i pe fraierii care vor cumpăra în cele din urmă chestia asta.“

Dar ce-ar fi putut ei să facă? La cei opt, doisprezece și cincisprezece ani pe care îi aveau, Eleanor, Brendan și Cordelia erau încredințați, fiecare în parte, că se aflau la cea mai tâmpită vârstă cu putință, aceea la care te simți cel mai neajutorat, iar asta era nedrept.

Respect pentru oamenii și carti

Așa că Brendan își văzu de jocul lui, Cordelia de citit, iar Eleanor își făcu de lucru cu GPS-ul până când ajunseră la numărul 128 de pe Sea Cliff Avenue. Se uitară pe geam și rămaseră cu gura căscată. Nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Respect pentru Copii, să nu ne certăm de față cu agenta imobiliară,

spuse pe o voce joasă doamna Walker.

O sunase deja pe Diane Dobson ca să-și ceară scuze pentru că Brendan închisese telefonul și iată că o femeie care semăna cu Hillary Clinton stătea acum în capul aleii.

— Ea trebuie să fie. Să mergem.

Membrii familiei Walker coborâră din Toyota lor, împiedicându-se unii de alții. Diane îi salută. Purta un taior impecabil croit, roșu ca mărgeanul. Părul ei dat cu fixativ părea o caschetă blondă. Femeia făcea ca locuința să pară și mai impunătoare.

— Eu sunt doctorul Jake Walker, spuse bărbatul întinzându-se să dea mâna cu Diane. Și ea e soția mea, Bellamy.

Doamna Walker încuviință din cap cu sfială. Doctorul Walker nu se mai obosi să-i prezinte pe cei mici. Nu se bărbierise în dimineața aceea, asta chiar dacă obișnuia să le tot spună copiilor că bărbaților care nu se rad zilnic le lipsește disciplina. Dar nu mai era omul care fusese odată. Diane aruncă o privire spre sedanul familiei, mașină cumpărată la mâna a doua.

— Ne putem ține calul aici? întrebă Eleanor, trăgându-l de pantaloni pe doctorul Walker.

— N-avem niciun cal, Nell, râse el. Trece prin perioada cu cai, îi explică el lui Diane.

— Dar, tati, e perfect! Ai zis că aș putea primi un cal de ziua mea...

— Asta dacă ne-am fi luat o casă la țară, ceea ce nu-i cazul. Plus că nici nu ai voie să ții cai în oraș.

— De ce nu? Sunt multe locuri unde poți să-i călărești! În Golden Gate Park, Crissy Field... Tu crezi că nu îmi mai amintesc ce mi-ai promis...

Doamna Walker îngenunche, punându-și mâinile pe umerii lui Eleanor.

— Draga mea, o să vorbim despre asta mai târziu.

— Dar tati întotdeauna...

— Linitește-te. Nu-i tati de vină. Lucrurile s-au schimbat. Ce-ar fi să jucăm un joc? Uite, închide ochii și spune-mi cum arată calul visurilor tale. Hai să jucăm împreună!

Doamna Walker închise ochii. Eleanor îi urmă exemplul. Brendan își dădu ochii peste cap în loc să-i închidă, deși se simțea tentat să intre în joc. Cordelia îi închise din solidaritate cu sora ei și ca să-l enerveze pe Brendan.

— Și... deschide! spuse doamna Walker. Cum este calul?

— E o *iapă*. E bălțată. E maro-deschis cu pete albe. O cheamă Misty.

— Perfect.

Doamna Walker își îmbrățișă strâns fiica, se ridică și se întoarse să viziteze proprietatea alături de Diane Dobson, care așteptase răbdătoare rezolvarea presantelor probleme de familie.

— E minunată, nu-i așa? spuse agenta imobiliară. O construcție cu totul unică.

— Sunt câteva lucruri care mă pun pe gânduri în ce o privește, adăugă doamna Walker.

Brendan își dădu seama că intrase în rolul de negociatoare; erau acele momente când își folosea șarmul și siguranța de sine pentru a obține ce-și dorea de la ceilalți. Acolo, în fața casei, părea puternică și frumoasă, dar și încrezătoare cum nu o mai văzuse de luni bune. Brendan se întrebă dacă nu cumva destinul îi adusese în fața acelei case.

— Ce vă îngrijorează? se interesă Diane.

— Întâi de toate, zise doamna Walker, casa se află pe marginea unei stânci. Pare foarte șubredă. Ce se va întâmpla în caz de cutremur? Am aluneca direct în ocean!

— Casa a scăpat din cutremurul din 1989 fără nicio crăpătură, răspuse Diane. Proiectul este desăvârșit. Haideți înăuntru să aruncăm o privire.

➤ Mirați, o urmară cu toții pe cărarea care ducea spre casă, pe lângă pinii uriași. Lui Brendan i se păru că peluza

avea ceva ciudat. Îi trebui un minut să-și dea seama despre ce era vorba... Nu exista nicio plăcuță pe care să scrie „de vânzare“. „Ce casă e scoasă la vânzare fără anunț?“

— E o reședință cu etaj și mansardă, în stil victorian, zise Diane. În zonă i se spune Casa Kristoff. A fost construită în 1907 de un domn care a supraviețuit Marelui Cutremur.

Doctorul Walker încuviință din cap. Cu generații în urmă, și cei din familia lui trecuseră prin Marele Cutremur. Au plecat apoi din San Francisco, dar serviciul l-a adus pe doctorul Walker înapoi. Serviciu pe care acum nu-l mai avea.

— 218! zise Eleanor arătând spre numărul agățat pe ușa din față.

— 128, o corectă cu blândețe Cordelia.

Eleanor oftă cu privirea în pământ. Pe treptele de la intrare, Diane își continuă monologul, însă Cordelia se retrase și se așeză în genunchi lângă sora ei. Acesta putea fi un „moment pedagogic“, cum îi plăcea doamnei Kavanaugh să spună, profesoara de engleză a Cordeliei. Unul dintre efectele dislexiei lui Eleanor era faptul că citea totul pe dos; Cordelia credea că trebuia să existe un truc psihologic care să o facă pe sora ei să citească corect. Doar că nu fusese încă găsit. Brendan mai zăbovi un pic, dornic să vadă cum o dă Cordelia în bară.

— Nu poți să încerci să-l citești pe dos? zise ea încurajator.

— Nu e chiar așa de ușor. Tu crezi că le știi pe toate!

— Ei bine, eu *am citit* despre treaba asta și încerc să te ajut...

— Așa! Și săptămâna trecută, la școală, unde erai?

— Cum? La ce te referi?

— Tâmpita aia de suplinitoare de la tâmpita aia de oră de engleză m-a pus să citesc din *Căsuța din prerie*¹. Și nu am fost în stare.

Spunând asta, Eleanor își aminti acea zi de școală. Doamna Fitzsimmons era bolnavă și lipsea, iar Eleanor era prea speriată ca să îi spună suplinitoarei că are probleme de citire, așa că a ieșit în fața clasei cu cartea în mână, așteptând să se întâmple o minune. S-a gândit că, poate, măcar o dată, cumva, se va petrece minunea și ea va citi propozițiile așa cum trebuie. Însă cuvintele păreau la fel de încâlcite ca întotdeauna – „Nu pe dos, Cordelia“, gândi ea, „ci încâlcite“ –, iar când a încercat să citească titlul, a pronunțat primele două cuvinte cum trebuie, însă ultimul a ieșit ca o înjurătură. Toată clasa a râs de ea, iar Eleanor a trântit cartea și a fugit din clasă. Suplinitoarea a trimis-o la directorul școlii, în vreme ce toată lumea încă mai striga după Eleanor înjurătura cu pricina.

Cordelia interveni cu o voce domoală:

— Of, Eleanor... Îmi pare foarte rău, dar n-am cum să stau cu tine la ore.

— Nu, n-ai cum! Așa că nu mai pretinde că poți să mă repari!

Cordelia strânse din buze. Amuzat de eșecul ei, Brendan se pregăti să livreze o remarcă tăioasă, dar chiar înainte s-o facă...

— Ce-i asta?! exclamă Eleanor.

Brendan și Cordelia își întoarseră privirile la timp pentru a vedea o siluetă strecurându-se dinspre un pin spre colțul casei. O umbră rapidă. Prea iute ca să fie un om. În spatele lor, o mașină claxonă trecând pe Sea Cliff Avenue.

¹ Celebră serie de romane semnată de Laura Ingalls Wilder (n. red.).